

De takjes, de boom en de parkiet

Twee jaar geleden, ergens tussen nazomer en herfst, lagen er opeens allerlei takjes in mijn voortuin. Tenminste, het léken takjes. Alleen zagen ze er, voor takjes, wel opvallend gelijkvormig uit.

Recht en smal, varieerden ze alleen in lengte, die tussen de twintig en dertig centimeter schommelde. Ze waren duidelijk niet afkomstig van enige plant

of boom van mij of mijn burens. Ze leken lukraak neergegoot. Maar door wie dan, wat waren het eigenlijk en waar kwamen ze vandaan? Ik veegde de takjes weg, de winter kwam en het raadsel verdween uit mijn gedachten.

Tot vorig jaar rond dezelfde tijd. Daar lagen ze weer! Nu wilde ik het weten ook.

Eerst maar eens zo'n takje openpeuteren, hetgeen bij sommige trouwens al eerder leek te zijn gebeurd. En daar kwam het eerste antwoord op mijn vragen. De takjes waren geen takjes, maar een soort peulen, als zeer langgerekte en rechte sperziebonen. Ze lieten zich laag na laag uitpakken, als een soort sinterklaassurprise. De schil, of doosvrucht, bevatte meerdere langgerekte 'pakketjes' voorzien van een soort haren. Pas toen ik die opende, kwamen de zaden tevoorschijn, óók weer voorzien van haren. De methode om de zaden te verspreiden was daarmee wel aangetoond. De wind diende door de haren te wapperen en zo met de zaden aan de haal te gaan!

Maar dit bracht me niet verder in het vinden van de oorspronkelijk 'eigenaar' van de peulen. Daarvoor bleek een bezoekje aan Winkelhof nodig. Toen ik de trap opliep aan de kant van de Heinsiuslaan, zag ik ook daar de peulen liggen! Ik keek omhoog en zag ze hangen in een grote boom. Via een app maakte de boom zich al snel bekend: een trompetboom (*Catalpa*)! Inheems in het oostelijk deel van Noord-Amerika, wordt deze mooie, grote boom in Europa vaak aangeplant in parken en grote tuinen. Omdat de aan de trompetboom gebonden insecten alleen in Amerika voorkomen, fungeert de boom hier helaas niet als waardplant en scoort dus qua biodiversiteit niet hoog. Bijen zijn wel dol op de nectar in de grote trossen trompetvormige bloemen, muggen en vliegen kunnen de boom juist niet luchten en in hete zomers zorgt hij voor schaduw. Zijn naam (*catawpa*) kreeg de boom van de oorspronkelijke bewoners van zijn Amerikaanse vaderland. In een wat flauw ambtenarengrapje wordt de boom ook wel 'ambtenarenboom' genoemd omdat hij pas laat in bloei komt en zijn grote, hartvormige bladeren al heel snel weer laat vallen... De peulen daarentegen, kunnen de hele winter blijven hangen.

Tenzij ze worden afgeknaagd door een groepje halsbandparkieten, die blijkbaar ook niet weten wat ze er verder mee moeten en ze dan maar in iemands tuin gooien. Achter in mijn straat bleek ook een trompetboom te staan en ik betrapte de parkieten op heterdaad in mijn ceder ...

Tekst en foto: Tineke Sommeling